

На думи смѣтано, прекжсвано, и съ вѣра
следъ дълги размисли, поднавяно все пакъ,
сега каточе ли по даденъ нѣкой знакъ
вълшебенъ, образъ взе, опредѣленъ и чуденъ
и въ дѣло въплътенъ бѣ мисления труденъ,
неизпълнимъ почти отъ плановѣтъ планъ.

Колко много причастия, а само два глагола
и то не изразяващи действие!

Ето пъкъ една характеристика безъ ника-
къвъ глаголъ (като не се смѣта спомагателниятъ):

Хафъзъ-паша — познатъ, изпраксанъ кръвопия,
каленъ въ жестокости, отъ кръвна разправия
несепванъ. Жива тварь отъ неговия мечъ
не е убѣгвала. Скъпъ на човѣшка речъ,
на безчовѣщини тѣй щедъръ! . . .

Бѣ погледътъ му смъртъ, усмивка на уста —
смъртъ: и дѣхътъ му смъртъ.. Чудовище родено
далечъ въ аравскитѣ пустини и кърмено
съ отровни злаци и тропическия пекъ.

Друго описание само съ единъ спомага-
теленъ глаголъ:

Черъ и зеленъ калпакъ, подкривнатъ на чело,
со златенъ левъ отпредъ и стрѣкъ зеленъ, забоденъ
до него здравецъ — съ дѣхъ сладкъ и угоденъ
на младитѣ сърдца, во който сж животъ
и смъртъ у простия и вѣрещи народъ
осимволени.

Тежка е сжщо прекалената изяснител-
ность въ стила на Славейкова — тѣзи беско-
нечни относителни мѣстоимения и втори име-
нителни:

Туй име — името, що носятъ милиони . . .

Имота ни е то . . .

Гова е въздуха, що дишемъ . . .